

Sygn. akt I CZ 193/04

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko *R. C. Service* Spółce z o.o. w R.

przy udziale interwenientów ubocznych po stronie pozwanej: *Sopockiego*

Towarzystwa Ubezpieczeń E. S.A. w S. Przedstawicielstwa

w R. i *E. Spółki* z o.o. w S.

o wymianę i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 7 stycznia 2005 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w R.

z dnia 1 kwietnia 2004 r., sygn. akt I Ca .../03,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2004 r. Sąd Okręgowy w R. odrzucił kasację wniesioną przez powoda J. S. od wyroku tego Sądu z dnia 21 października 2003 r., albowiem stwierdził, że kasacja jest niedopuszczalna, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10 000 zł (art. 392¹ § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na wymienione postanowienie powód zarzucił „1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, wynikający z błędnej wykładni i interpretacji przepisów prawa materialnego (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych – Dz. U. Nr 154, poz. 753 w zw. z art. 6 pkt 1, 16 pkt 1 i 30 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz. U. Nr 24, poz. 110) wyrażający się przyjęciem, że na powodzie ciążył obowiązek określenia wpisu w sprawie cywilnej mimo, że ma on jedynie obowiązek wskazania wartości przedmiotu sporu, a określenie wysokości wpisu ciąży na Przewodniczącym Wydziału Sadu” i 2) naruszenie prawa procesowego (art. 48¹⁸ pkt 5 k.p.c.) przez orzeczenie co do kasacji przez Sędziego, który brał udział w wydaniu wyroku zaskarżonego w trybie kasacji”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. w celu ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 48¹⁸ pkt 5 k.p.c. nie istnieje. Skarżący zarzucając naruszenie prawa procesowego zapewne miał na myśli art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. Według tego przepisu sędzia jest wyłączony z mocy samej ustawy m.in. w sprawach, w których w instancji niższej brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia, jako też w sprawach o ważność aktu prawnego z jego udziałem sporządzonego lub przez niego rozpoznanego. Odrzucenie kasacji przez sąd drugiej instancji na podstawie

art. 393⁵ k.p.c. ze względu na jej niedopuszczalność nie jest równoznaczne z jej rozpoznaniem w znaczeniu, o jakim stanowi art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. Dotyczy on jedynie sytuacji, gdy w składzie rozpoznającym kasację w Sądzie Najwyższym miałby się znaleźć sędzia, który brał udział w wydaniu przez sąd drugiej instancji orzeczenia zaskarżonego kasacją. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Odrzucenie kasacji ze względu na jej niedopuszczalność na podstawie art. 393⁵ k.p.c. nie ma też nic wspólnego z rozpatrywaniem jej zasadności. Jest to jedynie formalny skutek badania dopuszczalności kasacji. W tym formalnym badaniu dopuszczalności kasacji może wziąć udział sędzia, który brał udział w składzie sądu wydającego wyrok zaskarżony kasacją. Pogląd taki Sąd Najwyższy wyraził już niejednokrotnie. Zob. np. postanowienie z dnia 22 kwietnia 2002 r., I PZ 21/02 (OSNPUSiSP 2004, nr 6, poz. 103).

Zarzut naruszenia przepisów ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych jest oczywiście niezasadny. Wydając zaskarżone postanowienie Sąd Okręgowy nie powołał się na te przepisy i nie mają one zastosowania przy ocenie dopuszczalności kasacji, w szczególności ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd drugiej instancji badając dopuszczalność kasacji (art. 393⁵ k.p.c.) uprawniony jest do sprawdzenia, czy kasacja jest dopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 392¹ § 1 k.p.c.). Jest oczywiste, że w sytuacji gdy wartość przedmiotu sporu podana w pozwie, i nie poddana sprawdzeniu przez sąd (art. 25 k.p.c.), wynosi 10 000 zł, a powództwo zostało przez sąd drugiej instancji uwzględnione w części dotyczącej kwoty 990,41 zł, to przedmiotem zaskarżenia kasacją przez powoda może być tylko wyrok w części oddalającej powództwo, a zatem w zakresie przedmiotu o wartości stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą 10 000 zł a kwotą 990,41 zł. Podana w kasacji kwota 10 000 zł, jako wartość przedmiotu zaskarżenia, nie jest zatem rzeczywistą wartością przedmiotu zaskarżenia. Zasadnie Sąd Okręgowy stwierdził, że kasacja wniesiona została w sprawie, w której wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa

niż 10 000 zł, a więc jest niedopuszczalna (art. 392¹ § 1 k.p.c.) i stosownie do art. 393⁵ k.p.c. podlega odrzuceniu.

Zażalenie, na podstawie art. 393¹⁸ § 3 w związku z art. 397 § 2 i art. 385 k.p.c., należało zatem oddalić.